

Tiết **Luyện từ và câu**, bài “So sánh” (Lớp 3, Học kỳ 2) của cô giáo N. ở một trường Tiểu học nọ diễn ra khá suôn sẻ. Cô chuẩn bị khá chu đáo đồ dùng dạy học, tổ chức các hoạt động và sử dụng linh hoạt các phương pháp dạy học nhằm đạt mục tiêu của từng hoạt động cũng như toàn bài. Nói chung, đó là một tiết học thành công nếu không có sự cố xảy ra ở “phút 89” như sau.

Gắn xong hai dụng cụ trực quan là bản đồ Việt Nam và hình chữ S phóng to trên bảng lớp, cô giáo đưa câu hỏi để giúp học sinh củng cố bài:

- Dựa vào hai hình trên, bạn nào có thể đặt cho cô một câu có từ so sánh?

Rất nhiều cánh tay đưa lên, cô gọi một bạn.

- Thưa cô, bản đồ nước Việt Nam có đường cong như hình chữ S.

Cô gật đầu khen đúng nhưng khéo léo gợi ý thêm:

- Bạn nào có thể đặt câu hay hơn để khi học tập làm văn chúng ta viết câu thật hình ảnh?

Sau một khoảng lặng, có cánh tay giơ phất lên, giọng tự tin:

- Thưa cô, nước Việt Nam thân yêu của chúng ta cong cong như hình con tôm.

Những người dự giờ hôm ấy không nhịn được cười. Chỉ có em học sinh vừa phát biểu (và cũng có thể là cả lớp) không hiểu vì sao (con tôm cong cong đúng rồi, sao lại cười?). Còn cô giáo thì xếp giáo án, dặn dò các em về chuẩn bị cho bài học tuần sau.

Bạn sẽ làm gì trong trường hợp này?